

ישראל

העיתונאית

נמצאה

צילומי תעשים שעות לסואץ כבר החלו אבל הגיבורה הראשית של הסרט חסרה. ה' גיבורה הראשית צריכה לעשות דבר פשוט מאוד. היא צריכה להגיע מצרפת בתור עיתונאית, ללכת למנדי ולפגוש שם טייס ישראלי.

הטייס מספר לה הרבה סיפורי גבורה על עצמו, היא מתעלפת ומעריצה אותו עד שיום אחד הוא נעלם. היא מחכה לו עד בוש וכשהוא לא חוזר היא נוסעת לקיבוץ. אל אשתו, כדי לשמוע על ידידה פרטים נוספים. האשה מספרת לה שבעלה בעצם לא טס בכלל, משום שהוא סובל משבר בגב ומכאן מסתבר שכל מה שהוא סיפר היה שקר. העיתונאית לא מתייאשת, ממשיכה לכסות את המלחמה ולאסוף סיפורים אחרים, ויום אחד היא פוגשת את הטייס שלה באילת ה' טייס השתנה. הוא כבר לא מספר לה מספר סיפורים, וכשהיא חוקרת מתברר לה שהוא חוזר לטוס.

במשך כמה שבועות חיפש הבמאי, קובי יגר, בחורה צרפתייה שהיא גם יפה וגם דו' מה לעיתונאית. בקושי אפשר למצוא בארץ

דמונג'ו ב'22 נערות' גם בעלהון, פרש, ואלוף-טקי

קולנוע

ישראליות כאלה, ובחודאי שקשה למצוא כאן צרפתייה כאלה. בכל זאת הוא מצא. השבוע הוא נפגש עם ניקול קסל, שחקנית צרפתייה שהחליטה להשתקע בארץ. המראה הצרפתי והעיתונאי שלה מצא חן בעיניו, ואם היא תעבור את מבחני הבר היא תקבל את התפקיד.

יש לה כל הסיכויים לקבל אותו משום שיש לה נסיון. בצרפת היא היתה לא רק שחקנית אלא גם עיתונאית.

הקרב על

מחיאות הכפיים

משאלי דעת-קהל אפשר תמיד לזיף, ב' בחירות אפשר לקנות קולות. מאז המלחמה גילו שיטה בדוקה ומדויקת לקביעת הפופר-לאריות של המנהיגים, שיטת מחיאות-ה' כפיים.

לפי השיטה הזאת הסתבר לכל אורהי דיין שדיין הוא האיש הפופולארי ביותר מאז ה' מלחמה, משום שכשהוא מופיע ביומן-הקול-נוע הוא זוכה לכמות גדולה ביותר של מחי' אות הכפיים. ואותו הדבר הסתבר גם לאורהי רבין, אשכול ובגין.

בעזרת הסרט שישה ימים לנצח אפשר עכ' שיו סוף סוף לברר את הדבר באופן סופי. ובכן באופן סופי מתברר שבקולנוע מוגרבי רבין הוא האיש הפופולארי ביותר, אחריו במרחק מחיאות-כפיים אחת, או שתיים צועד דיין, ובסוף בסוף, בגין וחילה-אחיה.

בקולנוע מרכז, לעומת זאת, דיין, חילה-אחיה ואויר ובגין במקום ראשון. רבין במקום שני.

למה שקרה באמת, לפחות למה שנראה כאילו קרה באמת.

בתוך

הזרועות

22 נערות עי גבר (הוד, תל-אביב: צרפת) מאז עד כלות הנשימה בלמונדו עדיין לא חדל להיות הפירחה-השובב-השובה. רק שמסרט לסרט הוא עושה את זה יותר טוב. בסרט הנוכחי שלו הוא אפילו עולה על עצמו. הוא משחק בתפקיד של פירחה צעיר וחסר-כל, החי על חשבונן של נסיכות, ברוניות, יפהפיות, ומאהבים של יפהפיות. הוא מצליח להשיג אותן לא רק בעזרת הקסם האישי שלו, אלא בעיקר בזכות ה' שקרים שלו. הוא מופיע בפניהן פעם בדמות בעלה, פעם בדמות איש-עסקים מצליח, בעל מגרש למירוציסטים, חבר של ראשי הממשלה, פרש, אלוף-סקי, וכו'.

הצרה היא שהשקרים שלו והקסם האישי שלו עובדים יותר מדי טוב, ולכן הוא לא מצליח לצאת מזרועות הנשים שלתוכן נפל. ההסתבכויות שלו בתוך הזרועות הללו וב' תוך השקרים של עצמו מהחיים מקור לשפע של הברקות ובדיחות.

זהו סרט משעשע מאוד, חמוד מאוד, ול-עיתים אפילו מצחיק מאוד.

דמעות

ברקים

ורעמים

ג'יין אייר (תל-אביב, תל-אביב: ארצות-הברית) כל כך הרבה זכרונות אפשר להעי' לוח בסרט אחר. אפשר להיזכר כמה אורסון חלם היה צעיר ויפה פעם, איך לאלזבט טילור היה סטרס כפול כבר בגיל תשע, ולי' כמה דמעות יכולה היתה ג'ון פונטיין לגרום עם המבט הטרגי הרטוב שלה.

אפשר גם להיזכר איך בכינו פעם על מר-גורלה של היתומה ג'יין אייר, איך התרגנו על המורים שהתאכזרו אליה בבית-היתומים, איך שמחנו יחד איתה כשהיא מצאה עבודה כמספלת בטירה מכושפת של אורסון וולס, ואיך קיינינו שהם יתאהבו זה בזה, ואיך הם באמת עשו את זה, מתחת לאורות-ברקים וקולות-רעמים, וכמה הרבה בעיות עמדו בפניהם כדרכם אל הנשואין ואל האושר ואיך הם התגברו בסופו של דבר על הכל.

נזכרים בכל זה ומתגעגעים אל ימי-הנעור' רים שבהם עוד אפשר היה ליהנות מסופר-רים רומנטיים שטופי-דמעות כאלה.

תתם כל מיני חיילים, טנקים, דגלים יש-ראלים, הכותל המערבי במקום שלישי, ו' אשכול כרגיל אחרון.

סרט

ישראלים

או לא

מפיק הסרט שישה ימים לנצח (הטולס הזה 1562) עומד להגיש בקשה לצו-על-תנאי נגד אשר הירשברג, הממונה על עידוד הסרט הישראלי.

"אני אניש נגדו בגי'צ, ואני גם אוכה הוא אומר, "אני עוד אבאי לזה שיפטרנו אותו ממשרד המסחר והתעשייה. כולם בעדי, לכולם יש טענות נגדו. וכשאני אוכה — אז אני לא מקנא בו."

מה שעורר את כעסו של המפיק הוא, שהממונה סירב לאשר את סרטו כסרט ישראלי. זה עצמו אולי לא היה מפריע לו כל כך, כמו העובדה שכיון שהסרט אינו סרט ישראלי, הוא לא יקבל החור-מיסים.

"לא איכפת לי כל כך החור-המיסים," אומר המפיק, "הסרט ילך כל כך טוב שגם ככה אני ארוחיה. אבל איך הוא יכול להגיד שזה לא סרט ישראלי? שישראל את הקהל. שיראה איך נשים זקנות בוכות שם. איך כולם מוחאים כפיים. איך קורעים האחד את השני כדי להיכנס. שישראל את הקהל אם זה סרט ישראלי או לא."

קהל משוגע, האמת היא שכדי להכין את הסרט לא היה צורך להשקיע בו כמעט כלום. קטעי הקרבות נלקחו מיומני צה"ל, כל מה שקורה בקהיר ובירדן צולם בקהיר ובירדן על ידי צלמים ערביים, והעבודה של יוצרי הסרט היתה רק לערוך את הקטעים המוכנים.

אומר על זה אשר הירשברג: "הוא חושב שמגיע לו החזר מסים. אני חושב שלא. אילו הייתי כפוף להגיון שלו הייתי מסכים איתו. אבל אני כפוף להגיון שלי, ואני לא מסכים איתו."

לא ידעתי שהוא עומד להגיש בגי'צ. אבל אם הוא יגיש, לפי דעתי אין לו שום סיכוי."

"אין לי סיכוי?" שואל המפיק, "אני אניש חתימות של מאה מפיקים. הם יגידו לו אם זה ישראלי או לא. אני אעמיד נואמים לפני הסרט, שיסבירו לקהל. אני אעשה משאליים. כבר התלוננתי בפני שר המסחר והתעשייה. הקהל בוכה בסרט הזה. הקהל משוגע על הסרט. הם כולם יהיו לצדי. אני אעשה מל' חמה, ואני אנצח."

יומן החדשות

★ גיורא גודיק אמנם חיתר על התו' כנית להסריט את התסריט שכתב לו התסרי' טאי האמריקאי **ויקטור סטולוב** בשיתוף עם **חיים חפר**, אבל ויקטור סטולוב לא ויתר על ישראל. מיד עם תום המלחמה הוא התיישב ליד שולחנו במלון וכתב ארבעה תסריטים, כולם על המלחמה. מכל ארבעת ה' תסריטים הללו תסריט אחד לפחות עומד ל' החימש בזמן הקרוב, זהו תסריט על ירו' שלים שהוא כתב בשיתוף עם חיים חפר.

★ אם ירצה השם, אם תרצה **קתרין דנב**, ואם ירצה **אלן דלון**, הם יגיעו, כל-מר לא שלושם, רק השניים האחרונים. לי' הקרנת הבכורה של שני סרטים שלהם. ה' עומדים להיות מוצגים בקרוב בתל-אביב. מפיצי הסרטים עומדים עימם כבר בקשרי מכתבים.

★ מנחם גולן חזר מחוץ לארץ והביא בכיסו חוזים עם **פיטר ואן אייק ר' רוברט הופמן**. פיטר ואן אייק יהיה ה' כומר בטוביה החובב, ורוברט הופמן יהיה הגוי, שמתחתן עם בתו הצעירה של טוביה (**תקווה בור**) ולוקח אותה מבית הוריה. ובינתיים, בארץ, הוא הספיק כבר למצוא את האמא לשבע בנותיו. האמא תהיה **בטי סגם**, מהאוהל.

★ מנחם גולן עושה סרטים בקצב של סרט נע, סרטו הבא, אחרי טופלה טורית, יקרא **ימח שמן**. איפה היית כל המלחמה. זאת תהיה קומדיה, הנכתבת בימים אלה בידי חיים חפר, על סירה שמאבדת את ה' גודד שלה לפני המלחמה, במשך כל המלחמה עוסקת בחיפשים אחרי הגודד. תוך-כדי-כך היא הולכת וגדלה. בסוף המלחמה היא כבר גודד שלם, עם שבויים, כלירכב, משאיות וטנקים.

★ אורי זוהר מחפש בחורה צעירה, רעננה, ישראלית, יפה, לסרטו הבא עלינו ל' טובה. הכחורה הראשונה שהוא בחן לתפקיד היתה **אבישג ספה**, מלכת-הנאם 1966.

ל מחזה היה שיגרתו. כזה שרואים **ל בכל צבא**, לאחר כל כיבוש.

איש רחבי-גם, כמדוי-צבא, יצא מסתח ה' מחסן של מלון קליה, על שפת ים-המלח. בזרועותיו נשא חבילות וחפצים גנובים — שלל אישי, אותו לקח והתכוון להעמיס ב' מכונית שחנתה בקירבת-מקום.

אלא שמה שאירע לאחר מכן חרג מכל מיקרה דומה, ברוב צבאות העולם: קצי'נצחנים שנבחו במקום יצא כמעט מ' כליו מרוב זעם — למראה הביזה.

"לא משביל זה שפכו הבחורים שלי את דמם!" רטן — וניגש ישר לאורח עמוסי החבילות, ולובש-המדים.

הקצי'ן הצעיר חסף, בתגובה נזעמת ופת' אומית, מצלמה מידי אחד מחבריו, כיתן אותה לעבר האישי — והנציח את הביזה.

ואו, רק אז, הבחין בזהותו של האורח: היה זה מנחם ים-שחור, עסקי-ההסתדרות המתפטר ומנהל בנק אגודת ישראל כיום.

★ ★ ★

פשוט: כסף

ל מנחם ים-שחור יש כבר מסורת ארוכה של פגמים בעיניו רכוש. לא ערבי-פרטי. יהודי-ציוני, דחקא, עסקי-הספורט (הפועל) הצעיר והנמרץ, ש'

מנהל "בנק

אגודת ישראל"

שכח את

הדיברה:

מנחם ים-שחור